

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 ft — kr.
Fél évre . . .	2 — —
Negyedévre . . .	1 — —
Egyes száma ára . . .	10 —

Előfizetési díj.

Videken:

Egy évre . . .	4 ft — kr.
Félévre . . .	2 — —
Negyedévre . . .	1 — —
Egy száma . . .	10 —

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasábon belül sorért 5 kr. — Többesri vagy terjesztésért Nyilt térhálvó közlemények után három hasábon sorért 15 krajczár delmas hirdetésekért árlendegés adatik. || számitattuk.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vác” szerkesztőségéhez fő ut 84. szám alá Vácra küldendők. Előfizetési helyben Spitzer Miksa könyvkereskedésében is.

Kéziratok vissza nem adtnak.

Hányos expedíció folytatásánál előfizetőinknek egy nyed-veket megoldjunk előfizetőinket: kik pedig negyedét előfizetők tettek e lap kézzelvitelét, azt decz. végéig javára írjuk.

Figyelmeztetésül.

Ma gyakoroljuk tehát mint alkotmányos polgárok legszébb jogainkat! ki ne feledjük jogaink mellett közvetlen hozzá csatló kötelességeink is vannak.

Mind! nemesebb, szebb jogokkal bírnak, annál szigorúbbak ma kötelezettségek, melyek ehhez fűzve vannak.

Jogaink gyakorlata lépnék ma midőn az országunk kerületünk képviselői küldünk, e szép, nemes jöghöz két fontos kötelesség van köte:

Egyik a szabad vélemény nyilvánítás tiszteletben tartása eránti kötelesség, a másik:

Megvesztegethetetlen nyilvánítási véleményünket az átgondolt választás által.

A szabad vélemény nyilvánítás erányában tisztelet polgártársaink lelkében már megfogamozott, erről keveset kell szólnunk.

A kibővített nem saját meggyőződése, hanem bár mily irányból jött, bár minő külfelölés folytán gyakorolja a mai napon élvezendő jogait, meghagyja magát esalnt, az tévúra vezetni segíti az országos közvéleményt, az megcsalja a legelső magyar embert, megcsalja a királyt.

A magyar ember ősi jelleme az egyenesütközése, igazság kimondása; mostmidőn a választási urnához lépnék, ha valaha úgy most kell megmutatnunk, hogy a magyar ősi jellegből mit sem veszítettünk, saját meggyőződésünk, saját lelki sugallatunkat követe szavazunk.

Sok polgártársainkat emertünk, kiknek meggyőződése egyik vagy másik pártához vonja őket, de mivel egyiknek pártfője, másiknak üzleti viszonya

álja útját; sem hogy ezekkel összeütközésbe jöjjen: vagy elhagyja veszni legszébb jogát, vagy a mi még hihetetlenebbnél látszik, meggyőződés ellen veszi igénybe választói jogát.

Az így polgár nem gondolja meg hogy ha az ország belügyminisztere az adó nem tiszta bevallására esalnévet használhatott, úgy az így választóra a háromszoros esaló-név sem látszik jótalannak, mert megcsalta a hazát, oly követre szavazván ki nem az ő meggyőződését osztja, megcsalja a fejedelmet, a királyt, mert követé által nem hí képt adja a nép kívánalmainak; végre megcsalja önön magát, mert idegen befolyásnak engedvén át jőzan meggyőződését, azt a jutalmat fogja lenni: a mi a kifacsart citromhéjnak szokott kijutni, és még a nyugodt lelkiismerettel sem kárpótolhatja magát.

Féltre tehát polgártársak minden idegen, főleg anyagi befolyással, kövesse mindenki saját meggyőződését, szavazzon oda, ho vá meggyőződése vezérli.

A szavazás titkos, tehát a romlott beszédt álló világ fiaktól sem tarthatunk.

Ha jogainkat készek vagyunk élvezni, úgy kötelességünk, a független vélemény nyilvánítás kötelességéről sem feledkezünk meg.

Éltűssy Gyula.

A választás napján.

Polgártársak!

A mai nap alkotmányos életünk fordulópontjainak egyike; roppant horderejű, mivel ma határozzunk az ország jövője és sorsa fölött.

Ma helyeselhettük vagy pedig kárhözathattuk a kormány eddigi eljárását szavazataink által; a megálapítjuk, mely irányban működjék ezentúl az országgyűlés és kormány; a kimondjuk, így akarjuk kívívni az ország jólétéről szóló reformokat.

Ma vagyunk a népfűesség birto-

kában, ma ruházzuk át azt képviselőinkre.

A legűnnepeyeseb és legfontosabb nap a polgár életében.

Ma maga az adózó polgár törvényhozó.

A szavazás a legszentebb polgári jog és kötelesség egyútersmind, melylyel tartozik minden polgár polgártárs irányában.

Vannak mindazonáltal nagy számban oly polgárok, kik fél nem fogják a szavazás mély befolyású jelentőségét; a szavazó tervétől iróznak.

Az így nemánon fráterek nemcsak bínt követnek el az országon, hanem még elfűlisátságuk által világossai bezibonyítják, mikép nekik mind; akármily balors ér a társadalom; ők nem törődnek azszal, csupán önléttelük. Az így egyűek megvetendők; szégyen és gyalázat minden egyerre, a ki eltomput a haza szent érdekei iránt.

Ösmertünk polgárokat, a kik így gondolkodnak: „Minek szavazok én, a nélkül is bizonyosan megválasztják képviselő-jelöltűnket; azonkívűl számzódom haragját is vonnám magamra.”

Hazafiak! Féltre ilyenkor minden önzés és személyűskedéssel, ne köveszünk anyám-aszonyűfele politikát, szálljunk a siktűre és szavazzunk!

Nem is gondolják, mily döntőleg hat minden egyes szavazat. Ha nem megűssz szavazni, igen könnyen megtérűnhetők, hogy képviselő-jelöltűt épűben az egy szavazat hiányában megbukik, példa reá a múlt veszprémi választás; most a te hibád miatt megválasztott képviselő az országűházban szavazatja által határoz a legfontosabb ügyben, és pedig oly irányban, a melylyet roznak találsz, és éppen az ő szavazatjól függ. Ez megcseshtik a delegatűban is. Így látod, hanyagságot és lustaságot által mily ki nem mondható bajokat okozhat az országunk.

Kinek vesze dobog a hazáért, ki nemzete jövőjeért lelkehallni bír, ki szereti a szabadságot és alkotmányos-

ságot, ki polgári és hazafi tisztjének meg akar felelni: az szavazzon.

Előre az urnához!
Éljen a hazai!

Iparos polgártársainkhoz! *)

Hogy ily alkalomkor az ellenfél sokmire fegyvert használ a másik párt győzelmére, az természetes.

Ki csodálkozik azon, ha két kézzel szorják a gyanusitást magvati is?

Azon gunyirat-özönben, mely ellenem terjesztve lőn, azon állítás is foglaltatik, miszerint én az ipar és kereskedelemnek nem volnék barátja.

Ezt józan észsel még cizfolni sem tartám szükségnek, de mitán ezt ki számított rosszakarral magány utón is móhósággyal természetik ellenem, azt kérdem polgártársaimtól, lehetnek-e ebből csak egyetlen bejelenés is, mitán még 1870-ik évben megjelent egyik műfömben (A két vér) ezt írtam:

„Kia az ipar tiszteli, a munkásokat becsüli, az szereti a hazát, mely csak ipar által virágozhat fel.”

Boldog vagyok, hogy derék munkásabb megkörnyeznek, még boldogabb, hogy működésökre búsulok lehetek (183-ik lap.)

Igy vélekedtem s írtam 1870-ik év január havában az iparról és iparosokról, mikor még se nekem se másnak elégnek sem volt képviselőlegem,

„Féltetnünk képviselő jelölt a által e című nyilatkozat feltevélre mit az igaz érdekek ezenel egész készséggel közöljük is. Szek.

mert élt a köztisztelőben és szeretetben álló népserű Drágy Sándor, Tehát senki sem foghatja rám, hogy szavazathajhászat volt.

A mult országgyűlésen a választási törvények tárgyalása alkalmával tartott egyik beszédben is az iparosok érdekében szóltam fel.

A kereskedelemről pedig miként vélekedem, elmondtam mult évben a Merkur társalathoz írt levelemben. Hogy az ország csak virágzó kereskedés által lehet nagygyű. Hivatkoztam Velence példájára, hogy csak addig volt a világ csodája, míg a patriciusok hajói a világ minden részében szállingoztak.

Igy vélekedtem mindig, így gondolkozom ma.

Program-beszédelem némelyek siettek fölle magyarázni ott, hol az adó igazságos beosztásról szóltam.

Hát nem mondtam tisztán, hogy a pénz emberei, bankárok és pénzkereskedők, kik milliókat forgatnak és nyerne, az adózás terheit alig viselik, hisz ezek az ipar, kereskedés és földmívelés meglőli befűti.

Mitán annyiszor mondtam, írtam és nyilatkoztam, miként vélekedem az ipar és kereskedésről, azt hittem nyomtatott programban azt ismételné felesleges, ma azonban szükségnek látom nyilvánítani, s programom mintegy kiegészítő részül adni:

Hogy hagsz emelkedését csak abban látom, ha az ipar és kereskedelem emelkedik, következéleg nem az ok

terhei s uly o bitásához, de könnyítésekhez ohajtának lenni.

Szabadjon tehát elvilágosító soraimat az inéut idézett műfömben ezen sorainál berekeszteni (27-ik lap.)

Azon zászlóhoz tartok, a melyik korszerű haladást tűz rá jelszót; a melyik ipar, tevékenység, kereskedelem és ezelőszó újítás által nemzetünk a polgáriarsult államok sorába akarja emelni Vácz Papolygye, jún. 17-én 1872.

Degré Alajos.

Egyleti mozgalmak.

Dalkör elnöke Török Kálmán úr végleg leközölvén helyébe Krenedits Ferencz úr választást meg.

Lő-egylet lövészetin arról győztünk meg, hogy nem a lóvő, hanem a fegyverek a hibásak, biztos lővő lehet lenni belőik után, — legálább három új fegyvert kellenek szerezni, a meglévőket pedig szakértő puskásnak javítás végett átadni; de hiába, midőn ily indítványt teszünk, az az érdemes fölővőz úr, hogy nem lesz senki oly eszelős fölővőz úr szépségéről rosz fegyverekből 8. krajczárokat lölözni ki — ennyibe kerülvén egy lővő; hanem az egylet érdekeit beszélünk, mert így kiölti a lövőgát; — ha pedig a néhány lővő megszűnik lövi, ki lehet akasztani a lövőháza ama hires czimert hogy: Wirthshaus zur blaue

TÁRCZA.

Rövid kivonat

Degré Alajos szabadságharcz alatti életéből.

A kies papolygy nyári lakában egy ízben tisztelgés végett felkerestük Degré Alajost, még akkor nekünk csak szives barátunk volt, ki kedves családja körében mindig vendégszeretettel fogadta látogatóit, követeleitök csak sokkal később Drágy Sándor halála után lett; ezen alkalommal a szabadságharc nem egy éjszaka jóvő szöveg, itt is sarkos szótlanak elmondandó címnyekt illettök szenvedték; érdekesnek tartjuk elbeszélését, — melyben azonban túlszerűséggel csak is általánosítva emleléskék meg önnagáról, — há jegyzés után közölni.

Alig dörültek meg az első gyűgy Magyarországot keleti részén, így kezű háziurunk elbeszélését, a pesti önkényesekkel siettem a csatáértre, hol az ellenünk megkezdett guerrillaharc hét hétig folytonos nyugtalanság és izgatottságban tartott, nyilt köztüben itt nem is voltak másutt mint Kolvácz és Turia alatt, még is sokat szenvedtünk, a sok táborozás és folytonos szolgálát miatt. A szerb vídokról följött, mint önkényes csapatoktörök. Moga tábornok seregéhez, ki engem a maronvársíri csata alkalmával hadnagynak, s maga mellé nyargonoznak ki nevezett. Így jutotam a táborokhoz. Itt történt, hogy Jellachich bán előresett felidőzve a megöltött 24 óra fegyvernyerést arra használt, hogy seregvél megcsógták Bécsefél. Mi vigan állódtok Niklasdorfa egéznapi erőtötten menet után étkészés nélkül megérkeztünk. Mily jól esett megrakott

asztalt látni; este volt, alig ültünk étkészéshez, még a tal hozám sem jutott jelentés, hogy a nem igen távolvó erdőben nagy lödőzés hallatszik.

Moga tábornok azonnal rendeletet ad ki, hogy a táboroktól valaki egy százas huszár magához véve, menjen ki szentelt tartani, jelentéstétel végett.

A sors engem ért. Ehen és szomjan a felségesen terített asztalt elhagyni nem kis feladat volt, de lenni kell. Lóra ültem s egy szakasz Miklós huszárral elindultam; mind nagygyűz eszett katonam volt. Alig értünk ki a fahéj, halottak a pokoli tűzrel; ágteve sietünk előre. Az erdőhöz közeledvén, láttuk, hogy a tűzészlet szemközti jövenk, én oldal úra vezényeltem, hogy te szemközti fogadjuk a vesztély, hanem valahogy oldalvást szereztünk tudomást a dolog azt mondjá: Hadnagy uram! miért tennek e kerületet? Itt egyenesen hamarabb odarértek. Megszögyeltem magamat, és sebes vágtaást vezényelve az egynyes uton, goylyok fűtyölési köz a helyszínre érkezünk. Mi volt az egész? — a sornyos nemzertők egy úres valászlakot ostromoltak.

Késő éjjel érkezünk vissza, megtevéen jelentésemet, s kértém, hogy hozzának valamit emni, ezelt a földre roszdotam, s nyűven elalvám. Felkeltetek, hogy itt az éjel, de egy falatot sem biram izelni.

Innen l'ardorfora vonult a tábor. Gróf Andrassy Aladár és én voltunk az elsők egy szárny huszár élén, kik a Lajtán, mint művészkül átkelünk; a Ghadiszállást rendezni valánk kikülvé Brucka. Ekkor láttam először Bécset; ő volt az előparancsnok, a Lajta hidjánál vátotott hozzánk, s mitűn a táborjélt és jelszót leadtuk, s küldetésünk czéjjét közöltük engedett szabad

átmenettel. Száros tekintetű soha sem birtam elcselteni.

Bruckban, noha még a kivonult Jellachich sereg úszkei fűstölöttek, zászlakot tűztek ki, s éljenek a huszárók! éljenek a magyarok kiáltással fogadtak, a városi tanács pedig éljénke jöven, mitűn szándékunkról értesült, a legnagyobb élőkénységgel sietett ohajtásunknak eleget lenni.

Azután következett a szerencsétlen svecchi csata, mely után visszatérttem Pestre, hol magamat a rendes seregre beosztattam kártem.

A feljelenten emlékü hadügyminister Mészáros Lázár irdomali ember és academiail tag lévén, az angol királyban igen kedélyesen elboldogított együtt, s ha egy nap elmaradtam, már nem jól esett ebédje.

Egyszer nagy örömmel mondja nekem: Ma az öcsésk kineveztem főhadnagynak a 10-ik huszár ezredbe. Meghajtottam magamat és szókkal: köszönöm minister ur, és nem öcsém, hanem magam vagyok.

A kedves úrg ur oly józán nevettek, hogy szemei könnyben csótt. Majd megírták, birja-e a kardot is oly ügyesen forgalt mint a tollat? ...Akaratomom meg fölmuti.

Harmanad egységruhában jötenem meg. Mészáros végig nézett, s azon megjegyzéttévé: tréfiáson: polgári ruhában szebb fő voltál.

Hónapok és hónapok teltek el, és én Mészáros többé nem láttam, pártfogást állk mire sem keresék, s volt, eleven, ha valamire megrek az lerandomk köszönöm.

Katonai pályán nevezetés mozzanatai közű tartozik, hogy midőn Kossuth Lajos, mint kormányzó, hívott Mihály püspökkel, ki személye körül minste volt a hadsergnek megfordult, a czepléji táborban, mint szolgálattevő tiszt, akkor már kapitány, én

kat z fölözve

ez, a miatt szűgöknök ország szelct, zászló pirulú, tudu a ki s egylye, azt g odn o bizony nek, marra képes lövők nátt lövők let élte, ki ylenk pesek ország bad e

miud lövők kis szis kánk, adta ke ötven hagygy korte

valék sen 2-mányz. Kossuth ből, a soknyal „Elisium is.” tollt? z szöglé? nem? népben

ministe velen mit egy tá, Kossu mert hogy vebeti láttam, ekkor egy f telker. t. László. Mészáros csobha mert a nacun néhán

Gal. T. gyék. tük.

